

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2008 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA	– Małgorzata Manowska
Sędzia SA	– Barbara Godlewska-Michalak
Sędzia SA	– Anna Kubasiak (spr.)
Protokolant:	– sekr. sądowy Marta Kielian

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2008 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

z dnia 28 listopada 2007 r. sygn. akt XVII AmE 68/07

- I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21.12.2006 r. nr DPE-451-145/6/2006/7110/24 częściowo tj. w punkcie drugim w ten sposób, że obniża wymierzoną karę pieniężną z kwoty 37.500 (trzydzieści siedem tysięcy pięćset) złotych do kwoty 18.750 (osiemnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt) złotych, a w pozostałym zakresie oddala odwołanie,
- II. w pozostałym zakresie apelację oddala,
- III. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powódki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 21 grudnia 2006 r. stwierdził, że powódka , prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą „ , naruszyła warunek 2.2.2. koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez wprowadzenie do obrotu oleju napędowego o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2005 r., Nr 216, poz. 1825 oraz z 2006 r. Nr 167, poz. 1185) i wymierzył jej karę pieniężną w wysokości 37.500 zł, co stanowi 1,67% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2005 r.

Na podstawie protokołu kontroli przeprowadzonej w dniu 21 maja 2006 r. przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w stacji paliw we , należącej do powódki ustalono, że olej napędowy wprowadzony do obrotu na tej stacji nie spełniał wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. W pobranej próbce oleju napędowego stwierdzono bowiem przekroczoną zawartość wody. Wyniosła ona 1000 mg/kg przy dopuszczalnej maksymalnie normie 200 mg/kg i tolerancji 257,2 mg/kg. Powódka po ww. kontroli niezwłocznie zaprzestała korzystania ze zbiornika, w którym stwierdzono olej niewłaściwej jakości. Przyczyną zawodnienia paliwa w zbiorniku było dostanie się do zbiornika wody z roztopów śniegu poprzez nieszczelne połączenie gwintowego króćca wlewowego zbiornika. Nieszczelność ta powstała na skutek zmurszenia szczeliwa na tym połączeniu. W ocenie Prezesa URE, działanie to uzasadniało przyjęcie, że powódka naruszyła postanowienie 2.2.2. udzielonej koncesji i w konsekwencji powstanie po stronie Prezesa URE obowiązku (art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego) wymierzenia jej kary pieniężnej. Prezes URE

wskazał przy tym, że przepisy nie przewidują konieczności wykazywania winy przedsiębiorcy przy ocenie naruszania obowiązków koncesyjnych natomiast stwierdził, że przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej stosownie do art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego wzięto pod uwagę:

- stopień zawinienia powódki, w ocenie Prezesa URE, powódka nie dochowała minimalnej należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej, albowiem nie zadbała o należyty stan techniczny zbiornika, w którym stwierdzono zawodnienie oleju napędowego,
- bardzo znaczne przekroczenie obowiązujących norm jakościowych (pięciokrotnie),
- możliwości finansowe na podstawie przychodu z działalności koncesjonowanej, która w 2005 r. wyniosła 2.241.409,05 zł (wymierzona kara pieniężna stanowi 1,67% ww. przychodu powódki).

W złożonym odwołaniu powódka zarzuciła zaskarżonej decyzji:

- 1) rażące naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez niewłaściwą ocenę stopnia szkodliwości czynu,
- 2) rażące naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez niewłaściwy stopień oceny zawinienia powódki,
- 3) rażące naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez uwzględnienie dotychczasowego zachowania podmiotu,
- 4) rażące naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 i ust. 2 w zw. z ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwą interpretację i zastosowanie,
- 5) rażące naruszenie art. 77 k.p.a. poprzez niezebrańie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego oraz niewłaściwe rozpatrzenie zebranego materiału dowodowego, co miało wpływ na wynik postępowania, w tym w szczególności na niewłaściwą ocenę stopnia szkodliwości zawinienia powódki oraz niewłaściwą ocenę stopnia szkodliwości czynu.

Powódka ponadto wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka
właściciela

z siedzibą w na okoliczność przyczyn dostania się wody do
zbiorników paliwa oraz dbałości powódki o urządzenia znajdujące się na stacji
paliw i ich stan techniczny, a także o przesłuchanie powódki na okoliczność
przyczyn zdarzenia oraz należytej staranności w działaniach przedsiębiorcy.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2007 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony
Konkurencji i Konsumentów w Warszawie odwołanie powódki oddalił.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd ten poprzedził następującymi ustaleniami
faktycznymi i ich oceną prawną.

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2004 r. Prezes URE udzielił powódce koncesji
na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 20 sierpnia 2004 r. do dnia
20 sierpnia 2014 r. W dniu 1 marca 2006 r. Urząd Dozoru Technicznego
przeprowadził badania okresowe na stacji paliw powódki na okoliczność:
rewizji zewnętrznej zbiorników, zabezpieczeń i nie stwierdził nieprawidłowości.
W dniu 21 marca 2006 r. w ramach ogólnokrajowej kontroli jakości paliw
ciekłych inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej
przeprowadzili kontrolę stacji paliw prowadzonej przez powódkę. W wyniku
przeprowadzonej kontroli i badań laboratoryjnych oleju napędowego
stwierdzono, że paliwo to nie spełniało wymogów określonych w
rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r.
w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Kwestionowanym
parametrem była zawartość wody, tj. parametr eksploatacyjny. Analizy
przeprowadzono w oparciu o metody badań określone w Polskiej Normie PN-
EN 950:2005 (U). Zawartość wody wynosiła 1000 mg/kg, przy dopuszczalnej
normie 200 mg/kg i tolerancji 257,2 mg/kg. Powódka podpisała protokół
kontroli bez zastrzeżeń. Stacja benzynowa należąca do powódki znajduje się
przy szosie poniżej poziomu szosy. W czasie, kiedy była przeprowadzana

kontrola jakości paliwa (w dniu 21 marca 2006 r.) następowało gwałtowne topnienie śniegu. Woda spływająca z szosy położonej wyżej niż stacja benzynowa dostała się do studzienki, a następnie do zbiornika z paliwem poprzez nieszczelne połączenie gwintowe. Nieszczelność ta powstała na skutek zniszczenia szczeliwa na połączeniu gwintowym króćca wlewowego. Powódka przeprowadziła niezwłocznie naprawę studzienki oraz połączenia gwintowego zbiornika paliwa i wyłączyła ww. zbiornik ze sprzedaży paliwa. W dniach 22 i 23 marca 2006 r. powódka otrzymała telefoniczne informacje od klientów (m.in.
 we
 ), którzy pobrali paliwo w dniu 22 marca 2006 r., że paliwo to było niewłaściwej jakości. Przyczyną niewłaściwej jakości oleju napędowego stwierdzoną w czasie kontroli w dniu 21 marca 2006 r. był nadmiar wody, która dostała się do zbiornika z olejem napędowym z topniejącego śniegu, wskutek nieszczelności tego zbiornika, czyli na skutek nienależytego stanu technicznego tego zbiornika paliwa.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powódkę w odwołaniu. Przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów Sąd Okręgowy uznał za zbyteczne. Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków koncesyjnych. W świetle powołanego przepisu zdaniem Sadu pierwszej instancji uznać należy, iż Prezes URE jest obowiązany do nakładania kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązków koncesyjnych i ww. obowiązek nie wymaga oceny innych przesłanek, w tym ani stopnia szkodliwości działania przedsiębiorcy, ani oceny zawinienia przedsiębiorcy.

Sąd Okręgowy wskazał, że obowiązki koncesyjne powódki zostały sprecyzowane wyraźnie w koncesji, m.in. w pkt:

- 2.2.2. według którego „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami”,

- 2.2.1. według którego „Koncesjonariusz jest zobowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia użytkowanych obiektów, instalacji i urządzeń związanych z prowadzeniem działalności objętej koncesją, zgodnego z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym meteorologiczne, jakościowe i ochrony środowiska, zapewniającego w szczególności utrzymywanie wymaganej jakości paliw ciekłych będących przedmiotem obrotu oraz niezawodności zaopatrzenia odbiorów w paliwa, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów”.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka ww. obowiązków koncesyjnych nie dopełniła, albowiem stan techniczny zbiornika, w którym stwierdzono niewłaściwą jakość oleju był nienależyty oraz olej napędowy wprowadzony do zbiornika był niewłaściwej jakości. Te ustalenia w sprawie dały zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej przez Prezesa URE na powódkę za nieprzestrzeganie obowiązków koncesyjnych, stanowiącą 1,67% przychodu powódki, przy uprawnieniu do wymierzenia kary w wysokości do 15% przychodu.

Oceniając określone w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego przesłanki ustalania wysokości kary pieniężnej Sąd Okręgowy przyjął, że stopień szkodliwości działania powódki był znaczny, albowiem jakość oleju napędowego znacznie przekroczyła dozwolone parametry (5-krotnie). Odnośnie zawinienia powódki Sąd Okręgowy ocenił, że miał miejsce ze strony powódki brak dbałości o stan techniczny zbiornika, gdyż mogła ona i powinna zdawać sobie sprawę, że ze względu na szczególne usytuowanie stacji benzynowej wody z opadów, czy z topniejącego śniegu spływające z wyżej położonej szosy mogą zagrażać właściwej jakości paliwa. W tym wypadku, zdaniem Sądu Okręgowego, powódka winna była szczególnie dbać o stan techniczny zbiorników na tej stacji paliw. Takiego działania (tej szczególnej staranności) powódka nie wykazała.

W złożonej apelacji powódka zarzuciła powyższemu wyrokowi:

- rażące naruszenie przepisów postępowania cywilnego, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz niewłaściwą ocenę zebranego materiału dowodowego, jak również niedopuszczenie istotnego dowodu na okoliczność dbałości o urządzenia stacji paliw przez powódkę, na skutek czego Sąd Okręgowy dokonał błędnej oceny stanu faktycznego sprawy;
- rażące naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tego przepisu polegające na mylnym przyjęciu, iż spełniona została hipoteza „nieprzestrzegania obowiązków koncesyjnych” przez powódkę, podczas gdy do pogorszenia jakości sprzedawanego paliwa doszło na skutek działania siły wyższej, co zdaniem strony powodowej powoduje, że niespełniona została przesłanka do zastosowania wobec powódki powołanego wyżej przepisu,
- rażące naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, wskutek czego Sąd Okręgowy przyjął znaczącą szkodliwość oraz zawinienie przez powódkę w przedmiotowej sprawie.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę całości zaskarżonego wyroku i uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa URE, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego. Jednocześnie powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka

z siedzibą w , na okoliczność przyczyn dostania się wody do zbiornika paliwa oraz dbałości powódki o urządzenia znajdujące się na stacji paliw i stanu technicznego urządzeń znajdujących się na stacji paliw.

W odpowiedzi na apelację, wnosząc o jej oddalenie i odnosząc się do zrzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwą interpretację, **Prezes URE stwierdził**, że przepis ten przesądza – na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy – że pozwany zobowiązany jest do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który popełni jedno z wymienionych w tym przepisie przewinień. Art. 56 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary, a odpowiedzialność ukaranego podmiotu nie jest oparta na zasadzie winy, lecz na zasadzie bezprawności działania, względnie zaniechania. Skoro więc w niniejszej sprawie bezspornie ustalono, że powódka wprowadziła do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi w tym zakresie przepisami (podpisany bez uwag przez powódkę protokół kontroli), czym naruszyła warunek 2.2.2. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi i za to działanie została wymierzona powódce kara pieniężna, zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku ww. przepisów jest bezpodstawny. Prezes URE podnosił także, iż wymierzona powódce kara uwzględnia wszelkie przesłanki zawarte dyspozycji art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, a zatem w szczególności okoliczność, iż olej napędowy wprowadzany przez powódkę do obrotu nie spełniał tylko jednego parametru jakościowego oraz okoliczność, że nigdy wcześniej powódka nie była za popełnienie analogicznego czynu karana. W konsekwencji, kara pieniężna orzeczona w rozpatrywanej sprawie, to zaledwie 1,67% przychodu osiągniętego przez powódkę w 2005 r. z działalności koncesjonowanej.

Odnosząc się natomiast do argumentacji powódki w kontekście dochowania przez nią aktów należytej staranności polegających na tym, że „pęknięcie nastąpiło niezależnie od dbałości powódki o stan techniczny urządzenia... i było praktycznie niemożliwe do wykrycia do czasu stwierdzenia obecności wody w paliwie, było to zdarzenia nagłe, którego nie można było przewidzieć ani zapobiec nawet przy dołożeniu należytej staranności”

stwierdzono, iż w zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy prawidłowo zważył i ocenił, że „...powódka mogła i powinna zdawać sobie sprawę, że ze względu na szczególne usytuowanie stacji benzynowej (poniżej poziomu drogi) wody z opadów, czy z topniejącego śniegu spływające z wyżej położonej szosy mogą zagrażać właściwej jakości paliwa”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powódki jest częściowo uzasadniona.

Nie budzi wątpliwości w stanie faktycznym niniejszej sprawy, iż doszło do naruszenia warunków koncesji, udzielonej powódce w dniu 13 sierpnia 2003 r., które między innymi nakładały obowiązek dbałości o jakość oferowanego do obrotu paliwa ciekłego i jego zgodność z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych obowiązującymi przepisami (warunek 2.2.2). Z przeprowadzonych badań wynika, iż w próbce oleju napędowego zawartość wody wynosiła 1000 mg/kg, a powinna wynosić 257, 2 mg/kg, zatem przekroczenie było znaczne. Przepis art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (j.t Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625.) stanowi, że nie przestrzeganie określonych obowiązków koncesyjnych powoduje nałożenie kary pieniężnej na tego , kto naruszenia się dopuszcza.

Sankcja w postaci kary pieniężnej jest zatem nakładana przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki obligatoryjnie w przypadku stwierdzenia zajścia przesłanek wymienionych w art. 56 ust. 1 powołanej ustawy w granicach określonych przepisem ust. 3 tegoż artykułu, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Jednak wymierzając karę Prezes URE jest obowiązany przepisem ust. 6 art. 56 ustawy do wzięcia pod uwagę stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych. W celu wyjaśnienia wątpliwości, czy przy wymierzeniu kary pieniężnej Prezes URE właściwie ocenił stopień zawinienia powódki Sąd Apelacyjny przeprowadził zawnioskowany przez powódkę dowód z zeznań świadka na okoliczność zachowania przez powódkę jako przedsiębiorcę należytej staranności przy prowadzeniu działalności gospodarczej w aspekcie wyników kontroli w prowadzonej przez nią stacji paliw, w szczególności celem wyjaśnienia czy z racji prowadzonej działalności świadek wykonywał obsługę serwisową stacji paliw prowadzonej przez powódkę, na czym polegała ta obsługa, czy i kiedy firma sprawdzała szczeliwość na połączeniu gwintowym króćca wlewowego zbiornika oleju, kiedy przedmiotowy zbiornik wymagał napraw i z jakiego powodu. W oparciu o przeprowadzony dowód ustalono, że do zawodnienia paliwa doszło w wyniku dostania się do zbiornika wody z roztopów przez nieszczelne połączenie gwintowe króćca wlewowego zbiornika, szczeliwo to było konopne, nie zaś gumowe, jak stwierdził Prezes URE w zaskarżonej decyzji, i nie mogło dojść do jego zmurszenia. Z podobną usterką świadek – serwisant stacji paliw miał do czynienia po raz pierwszy. Usługi serwisowe były przeprowadzane na żądanie powódki w razie takiej potrzeby. W ocenie świadka powódka dbała o stan techniczny urządzeń stacji paliw, jako pierwsza w tym rejonie wymieniła odmierzacze z mechanicznych na elektroniczne, zaś stwierdzenie, że połączenie gwintowe króćca wlewowego zbiornika wykazywało nieszczelność było praktycznie możliwe jedynie w trakcie deszczu lub roztopów. Powódka natychmiast podjęła czynności mające na celu wyeliminowanie stwierdzonej usterki i zapobieżenie zawodnieniu oleju napędowego w przyszłości.

Wskazać należy zatem, że istotnie doszło do naruszenia obowiązków wynikających z koncesji, co obligatoryjnie powoduje nałożenie na

przedsiębiorcę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, gdyż to na przedsiębiorcy spoczywa wynikający z koncesji obowiązek dbałości o sprawność urządzeń technicznych prowadzonej stacji paliw w taki sposób, aby między innymi normy jakościowe paliwa były zachowane.

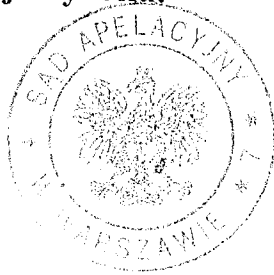
W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie można zgodzić się, iż do zawodnienia paliwa doszło wskutek siły wyższej, gdyż ze względu na szczególne położenie stacji poniżej poziomu drogi przewidywalna była możliwość pojawienia się roztopów i na przedsiębiorcy spoczywał obowiązek odpowiedniego zabezpieczenia paliwa przed zawodnieniem, a także systematycznej jego kontroli umożliwiającej podjęcie niezwłocznie właściwych działań. Nieuzasadniony zatem jest zawarty w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne poprzez przyjęcie, iż została spełniona przesłanka nieprzestrzegania obowiązków koncesyjnych i w tym zakresie apelacja podlega oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c. (pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego). Niemniej jednak z uwagi na wskazane przez ustawodawcę przesłanki, którymi kierować się należy przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej, a więc stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych, w stanie faktycznym niniejszej sprawy kara w wysokości 1,67% przychodu z działalności koncesjonowanej wydaje się wygórowana w stosunku do zwykle nakładanych w przypadku naruszeń tego rodzaju (poniżej 1% przychodu przedsiębiorcy).

Powódka jak wynika z materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadka ..., z reguły z dużą starannością dbała o stan techniczny urządzeń stacji paliw, często je serwisowała, a usterka, która doprowadziła do zawodnienia paliwa w zbiorniku oleju napędowego, była szczególnie trudna do wykrycia i nieprzewidywalna nawet dla specjalisty posiadającego właściwą wiedzę techniczną, było to ponadto pierwsze naruszenie warunków koncesji tego przedsiębiorcy.

Z uwagi na powyższe w zakresie zarzutu naruszenia przepisu art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne apelacja zasługuje na jej uwzględnienie, a zaskarżone orzeczenie w tej części należało zmienić obniżając wysokość nałożonej na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 i § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

Z wymienionych powyżej względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone apelacją orzeczenie i na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w pkt. I sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz Sądowy